

Υπόθεση C-273/04

Δημοκρατία της Πολωνίας κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως

«Προσφυγή ακυρώσεως — Απόφαση 2004/281/ΕΚ του Συμβουλίου — Κοινή γεωργική πολιτική — Πράξη περί των όρων προσχωρήσεως στην Ευρωπαϊκή Ένωση — Προσαρμογή — Παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων»

Προτάσεις του γενικού εισαγγελέα M. Poiares Maduro της 21ης Ιουνίου 2007 I - 8929

Απόφαση του Δικαστηρίου (τμήμα μείζονος συνθέσεως) της 23ης Οκτωβρίου 2007 I - 8963

Περίληψη της αποφάσεως

1. Προσχώρηση νέων κρατών μελών στις Κοινότητες — Πράξη προσχωρήσεως του 2003 — Αναγκαίες προσαρμογές των διατάξεων της πράξεως που αφορούν την κοινή γεωργική πολιτική — Έννοια
(Πράξη προσχωρήσεως του 2003, άρθρο 23)

2. Προσχώρηση νέων κρατών μελών στις Κοινότητες — Πράξη προσχωρήσεως του 2003 —Αναγκαίες προσαρμογές των διατάξεων της πράξεως που αφορούν την κοινή γεωργική πολιτική — Απόφαση 2004/281

(Πράξη προσχωρήσεως του 2003, άρθρο 23· απόφαση 2004/281 του Συμβουλίου, άρθρο 1, σημείο 5)

1. Σκοπός του άρθρου 23 της Πράξης περί των όρων προσχωρήσεως της Τσεχικής Δημοκρατίας, της Δημοκρατίας της Εσθονίας, της Κυπριακής Δημοκρατίας, της Δημοκρατίας της Λεττονίας, της Δημοκρατίας της Λιθουανίας, της Δημοκρατίας της Ουγγαρίας, της Δημοκρατίας της Μάλτας, της Δημοκρατίας της Πολωνίας, της Δημοκρατίας της Σλοβενίας και της Σλοβακικής Δημοκρατίας και των προσαρμογών των Συνθηκών επί των οποίων βασίζεται η Ευρωπαϊκή Ένωση, ήταν να παράσχει στο Συμβούλιο τη δυνατότητα να θεσπίζει τις αναγκαίες διατάξεις προς διασφάλιση της εναρμονίσεως αυτής της πράξεως με τις νομοθετικές τροποποιήσεις που τυχόν θα επέρχονταν λόγω της κανονιστικής δραστηριότητας των κοινοτικών οργάνων στο πλαίσιο της κοινής γεωργικής πολιτικής (ΚΓΠ) κατά το χρονικό διάστημα μεταξύ της υπογραφής της και της πραγματικής προσχωρήσεως των νέων κρατών μελών. Εντούτοις, τυχόν διασταλτική ερμηνεία αυτής της εξουσίας που ανατίθεται στο Συμβούλιο θα διακύβευε τα αποτελέσματα των διαπραγματεύσεων περί των όρων προσχωρήσεως των εν λόγω κρατών.

ΚΓΠ διατάξεων της Πράξεως Προσχωρήσεως ούτε τροποποιούν ουσιωδώς το περιεχόμενό τους, αλλά επιφέρουν, απλώς, προσαρμογές σκοπούσες να διασφαλίσουν τη συνοχή μεταξύ της πράξεως αυτής και των νέων διατάξεων που θεσπίστηκαν από τα κοινοτικά όργανα κατά το χρονικό διάστημα μεταξύ της υπογραφής της και της πραγματικής προσχωρήσεως των οικείων κρατών.

Όσον αφορά την απαίτηση να συντρέχει ανάγκη λήψεως τέτοιου μέτρου προσαρμογής, αυτή απορρέει ευθέως από κάθε τροποποίηση των κοινοτικών κανόνων η οποία επέρχεται κατόπιν κανονιστικής πρωτοβουλίας που αναλαμβάνουν τα κοινοτικά όργανα στον τομέα της ΚΓΠ και συνεπάγεται τη δημιουργία αποκλίσεων μεταξύ των διατάξεων της Πράξεως Προσχωρήσεως και του νέου καθεστώτος που προκύπτει από την τροποποίηση αυτή.

(βλ. σκέψεις 44-45, 48-49)

Υπό το πρίσμα αυτό, ο όρος «προσαρμογή» πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι καλύπτει αποκλειστικώς και μόνο μέτρα που ούτε επηρεάζουν το πεδίο εφαρμογής των σχετικών με την

2. Το Συμβούλιο, εκδίδοντας την απόφαση 2004/281/ΕΚ, για την αναπροσαρμογή

της Πράξης περί των όρων προσχωρήσεως της Τσεχικής Δημοκρατίας, της Δημοκρατίας της Εσθονίας, της Κυπριακής Δημοκρατίας, της Δημοκρατίας της Λεττονίας, της Δημοκρατίας της Λιθουανίας, της Δημοκρατίας της Ουγγαρίας, της Δημοκρατίας της Μάλτας, της Δημοκρατίας της Πολωνίας, της Δημοκρατίας της Σλοβενίας και της Σλοβακικής Δημοκρατίας και των προσαρμογών των Συνθηκών επί των οποίων βασίζεται η Ευρωπαϊκή Ένωση, κατόπιν της μεταρρύθμισης της κοινής γεωργικής πολιτικής, δεν υπερβή τα όρια της αρμοδιότητας που του αναθέτει το άρθρο 23 της Πράξεως Προσχωρήσεως να προσαρμόζει τις διατάξεις της πράξεως αυτής που αφορούν την ΚΓΠ, οσάκις παρίσταται ανάγκη λόγω τροποποίησης κοινοτικών κανόνων.

Όσον αφορά τις άμεσες ενισχύσεις στους γεωργούς των νέων κρατών μελών, η γενική εφαρμογή του συστήματος «phasing-in» σε όλες τις άμεσες ενισχύσεις συμφωνήθηκε κατά τις διαπραγματεύσεις προσχωρήσεως και προβλέφθηκε ρητώς από την Πράξη Προσχωρήσεως, με την οποία προστέθηκε το άρθρο 1α στον κανονισμό 1259/1999. Επιπλέον, το άρθρο 1, σημείο 5, της αποφάσεως 2004/281 προβλέπει, απλώς, τη σταδιακή αύξηση των χορηγούμενων στους γεωργούς των νέων κρατών μελών άμεσων ενισχύσεων βάσει του ίδιου χρονοδιαγράμματος και κατά τα ίδια ποσοστά που καθόριζε προηγουμένως το άρθρο 1α του κανονισμού αυτού, όπως τροποποιήθηκε με την Πράξη Προσχωρήσεως. Επομένως, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι η απόφαση 2004/281 τροποποίησε ουσιαστικά το πεδίο εφαρμογής του καλούμενου συστήματος «phasing-in» ή το βασικό περιεχόμενο των υποχρεώσεων και των δικαιωμάτων που απορρέουν από το σύστημα αυτό.

Πράγματι, από τον κανονισμό 1259/1999, σχετικά με τη θέσπιση κοινών κανόνων για τα καθεστώτα άμεσης στήριξης στα πλαίσια της κοινής γεωργικής πολιτικής, προκύπτει σαφώς ότι το σύστημα της σταδιακής αυξήσεως έχει εφαρμογή σε όλες τις άμεσες ενισχύσεις που χορηγούνται δυνάμει των καθεστώτων στήριξεως του άρθρου 1 του κανονισμού αυτού. Επομένως, κρίσιμο στοιχείο για τον καθορισμό του πεδίου εφαρμογής του κανονισμού 1259/1999 συνιστά το αν πληρούνται οι προϋποθέσεις του άρθρου 1 του κανονισμού αυτού, και όχι το αν συγκεκριμένη ενίσχυση περιλαμβάνεται στο παράρτημά του, καθόσον το παράρτημα, απλώς, συγκεκριμενοποιεί αυτή τη διάταξη.

Επιπροσθέτως, η κατάσταση του γεωργικού τομέα στα νέα κράτη μέλη διέφερε θεμελιωδώς από την κατάσταση στα παλαιά κράτη μέλη, οπότε συνέτρεχε δικαιολογητικός λόγος για τη σταδιακή χορήγηση των κοινοτικών ενισχύσεων, ιδίως δε εκείνων που αφορούν τα καθεστώτα άμεσης στήριξεως, προκειμένου να μη διαταραχθεί η αναγκαία αναδιάρθρωση του γεωργικού τομέα στα νέα κράτη μέλη, η οποία είχε ήδη δρομολογηθεί. Από τις σκέψεις αυτές προκύπτει ότι η κατάσταση των νέων κρατών μελών δεν ομοιάζει προς εκείνη

των παλαιών, τα οποία απολαύουν των καθεστώτων άμεσης στηρίξεως χωρίς περιορισμό, οπότε δεν είναι θεμιτή εν προκειμένω η μεταξύ τους σύγκριση.

Τέλος, η απόφαση 2004/281, δεδομένου ότι επαναλαμβάνει τόσο την αρχή όσο και τις λεπτομέρειες της εφαρμογής του καλούμενου συστήματος «phasing in» όπως ακριβώς είχαν διατυπωθεί στην

Πράξη Προσχωρήσεως και χωρίς να επεκτείνει την εφαρμογή του, δεν μπορεί να θεωρηθεί ως αντιβαίνουσα προς τη συμφωνία που προέκυψε από τις διαπραγματεύσεις προσχωρήσεως και, επομένως, δεν συνιστά παραβίαση της αρχής της καλής πίστης.

(βλ. σκέψεις 55, 66-67, 76, 78-80, 87-88, 92)